

Eğitim Aktivite Uygulamalarının Pratik Evrimi

Murat Eyyup Yalaza

MEB Eğitim Yöneticisi

e_muratyalaza@hotmail.com, ORCID:0009-0006-1229-2436

Ece Elif Sarıkaya

MEB Eğitim Yöneticisi

eliffssarikaya@gmail.com, ORCID:0009-0005-2520-539X

Özet

Eğitim yönetimi süreçlerinde uygulanan politikaların çok çeşitli sosyo-ekonomik şartları ve aynı zamanda eğitim politikalarının kendi çeşitliliği nedeniyle en uygun uygulama prosedürlerini belirlemek mümkün değildir. Eğitim aktivitelerinin gündeme geliş sürecinde eğitimde problem konuları aniden ve kendiliğinden ortaya çıkmaz. Pek çok örnekte bir konunun ortaya çıkarılması, dramatize edilmesi, ona dikkat çekilmesi ve konunun kamuoyuna iletilerek bu konuyla ilgili karar vericilerin bir şeyler yapması için baskı yapılması, önemli stratejik taktiklerdir. Eğitim aktivite uygulamaları farklı kurumların işbirliğini gerektirmektedir. Her bir kurumun kendi sorumluluğunu yerine getirmesi ve kurumlar arası gerekli işbirliği sağlanması uygulamanın etkililiğini arttıracaktır. Yapılacak planlar, toplulukların birlikte hareket etmenin faydasını öğrenmesi için yeni bir girişimin hedeflerinden öğrencilerin ve ailelerin haberdar olmaları için geliştirilmelidir. Planda fonlar, fiziki objeler ve insan kaynakları açık bir şekilde ve kimin ne zaman, nasıl ve ne yapacağı hiçbir şüphe kalmayacak şekilde detaylarıyla düzenlenmeli, fiziksel kaynaklar, muhtemel listelerin içerikleri yerleştirilmeli ve onların mevcut olduğundan emin olunmalıdır. Muhtemel kullanım için finansal kaynaklar, uygulamanın gecikmesini en aza indirmek için uygun yerlere yerleştirilmeli, planı yürürlüğe koymak için gerekli personele başka hiçbir iş verilmeden sadece bu iş için hazır bulundurulmalıdır. Programlar, öğretmenler, eğitim yöneticileri ve bunları temsil edenler için de geliştirilmelidir. Yeni girişimler genellikle, işleri yeniden tanımlamanın bazı biçimleri anlamına geldiği için eğitimcilerin bunu faydalı görmesi önemlidir ve burada değişime karşı gelenler izole edilmelidir. Uygulamanın başarısı için seçilecek personel uygulama için gereken şartları taşımalıdır. Başka bir

deyişle, politika ile seçilen personel birbirine uyumlu olmalıdır. Sosyopolitika uygulamasına rehberlik etmek için gerekli teknik bilgi o işi yapacak kimseler tarafından öğrenilmeli ve sosyopolitikanın yönlendirdiği yönetsel sistemler açıkça yapılandırılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Eğitim, Eğitim Yönetimi, Eğitim Aktivite Uygulamaları

The Practical Evolution of Educational Activity Applications

Abstract

Due to the wide variety of socio-economic conditions of the policies applied in the educational management processes, as well as the diversity of the educational policies themselves, it is not possible to determine the most appropriate implementation procedures. During the development of educational activities, problem issues in education do not arise suddenly and spontaneously. In many cases, uncovering an issue, dramatizing it, drawing attention to it, and communicating the issue to the public and pressuring decision makers to do something about it are important strategic tactics. Educational activity applications require the cooperation of different institutions. The fact that each institution fulfills its own responsibility and the necessary cooperation between institutions will increase the effectiveness of the application. The plans to be made should be developed so that students and families are aware of the goals of a new initiative so that communities learn the benefits of acting together. In the plan, funds, physical objects and human resources should be arranged clearly and in detail so that there is no doubt who will do when, how and what, physical resources, the contents of possible lists should be placed and it should be ensured that they are available. Financial resources for possible use should be placed in appropriate places to minimize the delay of implementation, and the personnel necessary to put the plan into effect should be made available only for this work, without any other work. Programs should also be developed for teachers, education administrators and those who represent them. Since new initiatives usually mean some form of redefining jobs, it is important that educators see this as useful, and those who oppose change should be isolated here. The personnel to be selected for the success of the application must meet the conditions required for the application. In other words, the personnel selected by the policy should be compatible with each other. The technical knowledge necessary to guide the application of sociopolitical education should be learned by those who will do this job, and the administrative systems guided by sociopolitical education should be clearly structured.

Key Words: Education, Education Management, Educational Activity Applications

Giriş

Eğitim aktivitelerinin gündeme geliş sürecinde eğitimde problem konuları aniden ve kendiliğinden ortaya çıkmaz. Pek çok örnekte bir konunun ortaya çıkarılması, dramatize edilmesi, ona dikkat

Eğitim Aktivite Uygulamalarının Pratik Evrimi

çekilmesi ve konunun kamuoyuna iletilerek bu konuyla ilgili karar vericilerin bir şeyler yapması için baskı yapılması, önemli stratejik taktiklerdir.

Bu gündem belirleme taktikleri etkili bireyler, sivil toplum örgütleri, güçlü gruplar, planlama örgütleri, bilim ve akademi çevreleri ve makam sahipleri ve kitle iletişim örgütleri tarafından kullanılmaktadır.

Gündem oluşturma, problemler ve alternatif çözümlerin kamuoyu veya seçkinler nezdinde önem kazanıp kaybettiği bir süreçtir. Gündemin öne çıkıp güç kazanması veya etkisini yitirmesi bu çerçevede şekillenmektedir.

Hillgartner ve Bosk (1988)'a göre gündemi oluşturmak için gruplar arasında sert bir rekabet yaşanmaktadır. Çünkü hiçbir toplum veya siyasi kurumun herhangi bir zaman diliminde ortaya çıkan problemlere tüm olası alternatif çözümleri ele alabilecek kapasitesi yoktur.

Dolayısıyla gruplar kendi sorunlarının gündemde daha fazla yer tutmasını sağlayacak bir krizin ortaya çıkmasını beklerler ve böyle bir durum için hazırlık yaparlar (Birkland'den aktaran Demir, 2011).

Problemin gündeme gelmesini fikirlerin ve belli sorunların değişik politik kanallardan ortaya çıkararak herhangi bir politik kurumun gündemine gelme süreci olarak tanımlanmaktadır (Shafritz, Layne ve Borick'den aktaran Kaptı (2011, s. 26).

Eğitim aktivite uygulamaları

Eğitim yönetimi süreçlerinde uygulanan politikaların çok çeşitli sosyo-ekonomik şartları ve aynı zamanda eğitim politikalarının kendi çeşitliliği nedeniyle en uygun uygulama prosedürlerini belirlemek mümkün değildir. Bu yüzden eğitim aktivite uygulamasının aşığıdaki aşamaları dikkate alınabilir (Gunn ve Hogwood'dan aktaran Slack 2009):

1.Politikalar aşılamaz dış kısıtlılıklarla karşılaşmamalıdır.

2.Bu, politikanın hukuk alanlarını veya kurumların anayasal sınırlılıklarını aşmaması anlamındadır.

- 3.Politika uygulamasında yeterli bir zaman ve kaynaklar olmalıdır.
- 4.Politika belki uygun olabilir ama onun uygulaması uzun zaman aldığı için veya bütçesinden daha pahalı olduğu için başarısız olabilir.
- 5.Politikayı uygulayan kurum yeterli iş görenlere ve kaynaklara sahip olmalıdır.
- 6.Politika ve teori öncülleri uyumlu olmalıdır.
- 7.Bir zamanlar kamu mülkiyeti de geçerli bir politika alternatifi olarak görülmüştür.
- 8.Bugün bazı durumlarda teoride belki geçerli bir seçenek olabilir ancak politik olarak kabul edilebilir değildir.
- 9.Politikadaki sebep sonuç ilişkileri doğrudan ve derli toplu olmalıdır.
- 10.Başarılı bir politika açık ve net ilişkilere dayalı olarak görülmelidir.
- 11.Karmaşık politikaların yanlış anlaşılması daha muhtemeldir.
- 12.Bağımlılık ilişkisi minimumda tutulmalıdır.
- 13.Politika uygulamasından sorumlu olan kurum, politikayı yürütmek için başkalarına güvenmek zorunda kalırsa otorite daha parçalanmış olacaktır.
- 14.Uygulamadan sorumlu kurum, aynı çıkarlarda mutlaka diğerlerine bağımlı olacaktır.
- 15.Politikanın temel hedeflerinde anlaşılması ve mutabık kalınması gerekir.
- 16.Politika sürecindeki tüm aktörler açık bir politika anlayışına sahip olmalıdır.
- 17.Bunu gerçekleştirmek için nelerin gerekli olduğunu bilmelidir.
- 18.Tüm katılanlar politikayı ve onu gerçekleştirmek için kendi rollerini tam olarak anlamalıdır.
- 19.Bilgi ve eğitim politikada temel unsurdur.
- 20.Görevler uygun bir şekilde spesifik hale getirilmelidir.
- 21.Uygulama, sonuna kadar birbirine bağlı adımlarla devam eden bir süreçtir.
- 22.Eğer adımlar doğru atılmazsa politika başarısız olur. Örnek olarak, temel başarı göstergelerinde önceden mutabık kalınmaksızın değerlendirme tamamlanırsa veya politikaya dahil olan diğer kurumların katılımları için gerekli ön koşulları yerine getirmezlerse zorluklar ortaya çıkabilir.

Eğitim Aktivite Uygulamalarının Pratik Evrimi

- 23.İletişim ve koordinasyon aynı dalga boyunda olması gerekir.
- 23.Bu politika uygulaması aynı temel bilgiye sahip olmak, aynı biçimde yorumlamak ve birbiriyle iyi iletişim kurmak zorundadır.
- 24.Uyum olmalıdır.
- 25.Politika uygulamasına dahil kurumlar tam uyum içinde çalışmalıdır.
- 26.Çoğu zaman politikalar formüle edilmiştir fakat onların uyumları başarısız olmuştur.

Eğitim aktivite uygulama sürecinde sosyopolitik destek de çok önemlidir. Sosyopolitik destek hareketi, öğrencilerin ve eğitim sağlayıcılarının yeni eğitim girişimini coşkulu bir şekilde kabul etmelerini sağlamak zorunda olduğu düşünöldüğünde en açık bir şekilde yankı bulur (Kaptı, 2011, S. 34).

Sosyopolitik desteğin yüksek olması beraberinde halkın desteğini de getirmektedir. Gerek çevreden gerekse halk tarafından çekince bulunan ve uygulanmasının istenmediği durumlarda uygulamada verim düşmektedir. Her iki kanadın desteğinin var olması ise uygulama sürecini olumlu yönde etkilemektedir(Mazmanian ve Sabatier'den aktaran Haddad, 1995, s. 35).

Bunun yanında uygulama için gerekli kaynakların ve finansal desteğin oluşturulması gerekmektedir. Bu alanda herhangi bir aksaklık uygulamada olumsuz sonuçlar getirecektir (Haddad, 1995, s. 35).

Planlama sürecinin yeni girişimden etkilenen grupları içermesi sosyopolitik destek hareketliliği için önemli bir stratejidir. Bu, sadece geniş bir destek sağlamakla kalmayacak aynı zamanda gelişmiş politika düzenlemesi açısından da muhtemelen yarar sağlayacaktır. Planlamanın hatta fiili politika oluşturmanın önemli bir kısmı, gerçek uygulama esnasında meydana gelir. Bu, aşağıdakilerin istisnadan ziyade bir kural olması sebebiyledir:

- 1.Uygulama kısıtlamalarına ilişkin durumlar politika değişikliklerine neden olur.
- 2.Uygulama esnasında elde edilen geri bildirimler, politika kararları açısından yeniden düzenlemeye ve politika yapıcılarının sonraki yapacakları değişikliklere neden olur ve

3.Uygulamadaki soyut sosyopolitika hedeflerinin salt tercümesi, yeniden değerlendirmelere ve yeniden tasarımlara neden olur.

Ne yazık ki uygulamada ortaya çıkan problemler, sosyopolitika planlama aşamasında büyük ölçüde göz ardı edildiği için bu değişiklikler çok sıklıkla meydana gelir. Sosyopolitikaların uygulanmasının çok kolay olduğunu düşünmek sosyopolitika planlamasında en sık görülen hatadır. Yeni girişimden etkilenen farklı gruplar ne kadar çok olursa olsun şekillendirme ve gözden geçirme planlarına dahil edilirler (Haddad, 1995, s. 36).

Eğitim aktivite uygulamaları farklı kurumların işbirliğini gerektirmektedir. Her bir kurumun kendi sorumluluğunu yerine getirmesi ve kurumlar arası gerekli işbirliği sağlanması uygulamanın etkililiğini arttıracaktır (Kaptı, 2011, s. 34).

Yapılacak planlar, toplulukların birlikte hareket etmenin faydasını öğrenmesi için yeni bir girişimin hedeflerinden öğrencilerin ve ailelerin haberdar olmaları için geliştirilmelidir.

Planda fonlar, fiziki objeler (bina, araç ve gereçler vb.) ve insan kaynakları açık bir şekilde ve kimin ne zaman, nasıl ve ne yapacağı hiçbir şüphe kalmayacak şekilde detaylarıyla düzenlenmeli, fiziksel kaynaklar, muhtemel listelerin içerikleri yerleştirilmeli ve onların mevcut olduğundan emin olunmalıdır. Muhtemel kullanım için finansal kaynaklar, uygulamanın gecikmesini en aza indirmek için uygun yerlere yerleştirilmeli, planı yürürlüğe koymak için gerekli personele başka hiçbir iş verilmeden sadece bu iş için hazır bulundurulmalıdır.

Programlar, öğretmenler, eğitim yöneticileri ve bunları temsil edenler için de geliştirilmelidir. Yeni girişimler genellikle, işleri yeniden tanımlamanın bazı biçimleri anlamına geldiği için eğitimcilerin bunu faydalı görmesi önemlidir ve burada değişime karşı gelenler izole edilmelidir.

Uygulamanın başarısı için seçilecek personel uygulama için gereken şartları taşımalıdır. Başka bir deyişle, politika ile seçilen personel birbirine uyumlu olmalıdır. Sosyopolitika uygulamasına rehberlik etmek için gerekli teknik bilgi o işi yapacak kimseler tarafından öğrenilmeli ve sosyopolitikanın yönlendirdiği yönetsel sistemler açıkça yapılandırılmalıdır (Haddad,1995, s. 36).

Eğitim aktiviteleri uygulama aşamasında bürokratlar önemli rol oynarlar. Peters (2007) de bürokratların mevzuatı yorumlama ve yapılan düzenlemeleri yürürlüğe koyma konusunda onların

önemine vurgu yapmakta, onların yasaları ve düzenlemeleri özel durumlara uygulamada önemli kararlar aldıklarını belirtmektedir (Aktaran Theodoulou ve Kofinis, 2004, s.170-171).

Sosyopolitika uygulama sürecinde uygulanan plan, program, taktik ve detaylı veya genel stratejilerin ve aynı zamanda politikanın ilgi alanına göre çıkar grupları da etkili olabilmektedir (Lowi'den aktaran Kaptı, 2011).

Çıkar gruplarının sosyopolitika yapma aşamasında ve uygulama aşamasında grupların kendi çıkarları doğrultusunda etki etme çabası içerisinde olduklarını belirtmektedir. Çıkar grupları kamu politikalarının yapım sürecinde demokratik unsur olarak tanımlansa da özellikle Türkiye gibi gelişimini tam olarak tamamlamamış ülkelerde çıkar gruplarının hareketlerinin ciddi istismar edici nitelikte olduğu ve demokratik sürece katkıdan ziyade olumsuz etki oluşturduğu gözlemlenmektedir (Kaptı, 2011, s. 34).

Yasaları eyleme dönüştürmek için bürokratlara ve kurum prosedürlerine tanınmış olan takdir yetkisi derecesinin yüksek oluşu eğitim politikası uygulamasının eleştirel bir yönü olarak düşünülebilir.

Bir sosyopolitika kararının kapsamı, yöntemi ve gerçek amacını yorumlamadaki takdir yetkisi nedeniyle bürokrasi, sosyopolitika sürecinin uygulama aşaması boyunca gücün önemli bir güç derecesinin temsilcisidir. Bu bürokrasinin belli bir dereceye kadar politikanın eylemlerinin amacını yeniden tanımlayabileceği anlamına gelir, böylece sosyopolitika sürecinde fiili sosyopolitika yapıcılar haline gelir.

Eğitim aktivite uygulamasının spesifik detaylarının çoğu, bürokratik tedbirler, karar alma, kural koyma, düzenleme ve yargı yoluyla belirlendiği için birçok çıkar grubu, sosyopolitikanın aslına uygun nasıl uygulanacağına ilişkin bir sonuca ulaşabilen kamu politikasının nihai etkisini biçimlendirecek olan çabalarında direnirler.

Bürokrasinin asıl gücü, sosyopolitikasının ayrıntılarını ve uygulama yöntemini etkileyecek ayrıntılarını tanımlama yeteneğinde yatmaktadır. İdari kurumlara genellikle kural koyma, koyulmasına veya koyulmamasına karar verme vb. yetkileri onlara bırakan geniş ve belirsiz yasal yetki verilmiştir. Bu kurallar önerilen, geçici ve nihai kurallardır (Theodoulou & Kofinis, 2004, s. 183).

İdari karar verme, herhangi bir sosyopolitikanın uygulanmasının sonucunda bundan kimin

faaydalanacağını, nasıl faaydalanacağını ve kimin sınırlandırılacağını belirlemede önemli bir etkiye sahiptir.

Eğitim aktivite süreçleri

Eğitim aktivite planlaması yapma eğitim bürokrasisinin eğitimle ilgili yapmak istediği faaliyetler serisi olarak tanımlamak mümkündür. Peters (2007) bu faaliyetler serisinin bir şekilde vatandaşı etkilemesi gerektiğini vurgulamaktadır (Kaptı 2011, s. 16).

McCool (1995) da eğitim planlaması sürecini devletin gerçek eğitim aktivitelerini anlamak için planlayıcıların uygulamaları ve teoriler arasındaki bir bağlantı olarak nitelirmektedir (Kaptı, 2011, s. 16).

Cochran ve Malone (1995) ise bu devlet aktivitelerinin gerçekte kamu yararına belirlenen hedefler için gerekli olan eğitimle ilgili programların uygulanması için verilen politik kararlar olduğunu söylemektedir. Dolayısıyla eğitim planlaması kamu adına eğitimle ilgili gerçekleştirilen her türlü hareketleri, uygulanan ve uygulanması gereken programları, bu süreçte cereyan eden tüm aşamaları kapsamaktadır (Cochran ve Malone'den aktaran Kaptı, 2011, s. 16).

Eğitim aktivite planlaması süreci ise eğitimle ilgili herhangi bir aktivitenin başlangıcından uygulamanın değerlendirmesine kadar gerçekleşen ve süreklilik arz eden her aşamanın sistematik bir yapısıdır.

Bu bağlamda Sabatier (1999) eğitim planlaması sürecini "eğitimle ilgili herhangi bir probleminin tanımlanıp çözüm için devletin gündemine gelmesi, devlet kurumlarının alternatif yolları formüle etmesi, çözüm için yol belirlemesi ve kanuni zeminin üretilmesi, üretilen çözüm yollarının uygulanması ve son olarak uygulamanın değerlendirilmesi ve gerekli revizyonların yapılması" olarak tanımlamaktadır (s. 3).

Planlama yapım sürecinde rol oynayan tüm kurumların, aktörlerin tercihlerini ve stratejilerini etkileyen kendi kuralları, normları ve prosedürleri vardır. Buna ek olarak planlama yapımı belli bir zamanda gerçekleşir ve o dönemin hâkim siyasi düşüncelerinden etkilenmesi kaçınılmazdır.

Bunlar aktörlerin spesifik planlama kararları aldıkları zamanki algıları ve tercihlerini etkilerler,

dolayısıyla aktörlerin bazı çözümleri savunup bazılarına karşı çıkmasına neden olurlar (Sidney'den aktaran Demir, 2011).

Dye (2002)'a göre bürokrasi bu aktörlerden biridir. Diğerleri arasında çıkar grupları, komisyonlar, meclis üyeleri ve düşünce kuruluşları (thinktank) sayılmaktadır (s. 41).

Planlama sürecinin birçok yönünün bulunması, sürece etki eden faktörlerin dinamik ve süreç işleyişinin karmaşık olması gibi hususlardan dolayı birçok araştırmacı süreci "karmaşık" olarak nitелеmektedir (Kaptı, 2011, s. 15).

Sürecin doğru bir şekilde yapıldığından emin olmak amacıyla genellikle her basamak takip edilir. Çoğu zaman bir planlama değerlendirildiğinde, örneğin ele alınması gereken yeni problemler ortaya çıkabilir ve değişiklikler meydana geldiği için her basamağın tekrarlanmasıyla bu basamaklar bir döngüye dönüştürülür.

Genelde planlama süreci kamu adına hareket eden bir hükümet basamağı olarak görülür. Planlama sürecini açıklamak için kullanılan terminoloji farklılık gösterebilse de süreçlerdeki her basamak aynı genel amaçlara odaklanır. Gerçek sürecin kendisi de sorunlardaki planlamaya bağlı olarak bazen değişebilir (Goodman, 2012).

Cloete (1995) genel olarak eğitim aktivite uygulama süreçlerini üç grupta ele alınabileceğini söylemektedir.

Şöyle ki (Matshikwe (2004, s. 41);

1. Planlama yapma süreçleri

(Buna formülasyon ve meşrulaştırma dahildir)

2. Planlama uygulama süreçleri

(Aynı zamanda süreci yönetici olarak bilinir)

3. Planlama analizleri

(Değerlendirme süreçleri dahildir)

Eğitim aktivitelerinde planlama dđngüsü

Eğitim aktivitelerinde planlama dđngüsünün bazı değişkenleri vardır. De Coning ve Fick (1996) planlama sürecinin doğasında dđngü olmasına rağmen dinamik bir şekilde böyle dđngüyü görüntülemek için bakıma alınması gerektiğini savunmaktadır (Matshikwe, 2004, s. 41).

Howlett ve Ramesh (1995) ise benzer şekilde eğitim aktivitelerinde planlama dđngüsünün aşağıdakilerle başlayabileceğini ileri sürmektedir (Matshikwe (2004, s. 41):

- 1.Gündem belirleme
- 2.Planlama formülasyonu
- 3.Planlama adaptasyonu veya karar verme
- 4.Planı uygulama
- 5.Plan ve programı değerlendirme

De Coning ve Fink (1996) ayrıca planlamanın aşağıdaki basamakları kullanarak analiz edilebileceğini iddia etmektedirler (Matshikwe 2004, s. 41):

- 1.Karara karar verme
- 2.Konuyu araştırma
- 3.Gündem belirleme
- 4.Konuyu filtreleme
- 5.Spesifikleştirme
- 6.Tahmin
- 7.Hedefleri tespit etme

Eğitim Aktivite Uygulamalarının Pratik Evrimi

- 8.Öncelikleri belirleme
- 9.Seçenekleri analiz etme
- 10.Planı uygulama
- 11.İzleme
- 12.Kontrol
- 13.Değerlendirme
- 14.Gözden geçirme
- 15.Planın bakımı
- 16.Planlı silsile
- 17.1Tekrar-test etme
- 18.Sonlandırma

Görüldüğü üzere planlama sürecinin aşamaları farklı yazarlarca değişik şekilde ele alınmaktadır. Burada bu süreç dört aşamada ele alınacaktır. Bunlar; problemin tanımlanması ve gündem oluşturma, planlamanın şekillendirilmesi (formüle edilmesi), uygulanması ve değerlendirilmesi.

Eğitim aktivitelerinin nitelikleri

Eğitim aktivitelerinin özellikleri ya da nitelikleri planlamanın özelliklerinden bağımsız değildir. O halde eğitim planlamasının özellikleri şu şekilde özetlenebilir (Chomsky'den aktaran Özen vd. 2007):

- 1.Bireylere kazandırılacak olan bilişsel, duyuşsal ya da psikomotor davranışların belirlenmesi için tespit edilen ilkeler evrensel, sürekli, barış ve düzeni öngören, uzlaşmacı ve meşru olmalıdır.
- 2.Yapılacak eğitsel değişikliklerin yasal bir temeli olmalıdır.

3.Eğitim örgütlerince ya da eğitim bireylerince saptanan ilkeler bireylerce anlaşılabilir özellikte ve açık olmalıdır.

4.Eğitim planlaması esnek olmalı, toplumsal ve ekonomik birtakım değişikliklerin meydana geldiği dönemlerde eğitsel niteliklerin de bu değişen toplumsal ve de ekonomik koşullara uyum sağlaması gerekir.

5.Eğitim planlamaları kapsamlı ve tutarlı olmalıdır.

6.Eğitim değişiklikleri ile ilgili ilke ve değişikliklerin belirlenmesinde tüm iş görenlerin bu kararları alma sürecine katılmaları sağlanmalıdır.

7.Eğitim planlamalarının oluşturulmasında ulusal, diğer bir deyişle toplumsal bağlam ve uluslararası özellikler dikkate alınmalıdır.

8.Eğitsel niteliklerin belirlenmesinde ya da yapılmak istenen eğitsel değişikliklerde bilimsellik esas alınmalıdır.

Eğitim planlaması en başta daha kapsamlı bir alan olan eğitim planlamasının genel muhtevsından dışarı çıkmamalıdır. Çünkü eğitim planlamasına yön veren bir anlamıyla da eğitim planlamasıdır; ama eğitim planlaması daha uzun bir dönemi kapsamasına karşılık, eğitim planlaması daha kısa bir dönemi kapsar ve planlamaya göre alanı daha sınırlıdır. Eğitim planlamalarını saptayacak organlar ve bu organların uygulanabilir eğitim planlamaları saptayabilmesi koşullarının belirlenmesi gerekir.

Sonuç

Eğitim aktiviteleri süreci bireysel ve toplumsal bir izlek oluşturmaktadır. Toplumda kendi çıkarlarını düşünen gruplar, probleme yönelik kendi tanımlamalarının dikkate alınması ve bu probleme ilişkin kendi çözüm önerilerinin daha fazla hesaba katılması için mücadele ederler.

Söz konusu kişi veya grupların bunu yapmalarının sebebi, bir problemi en başarılı şekilde tanımlayan grubun, o probleme yönelik çözümleri de tanımlayan grup olacağı gerçeğidir; böylece politika tartışmasında bu grup hâkim konumunu koruyacaktır. Aynı zamanda gruplar bazı konuları

gündem dışında tutmak için de mücadele ederler. Bu engelleme eylemi, dikkat çekme girişimleri kadar önemlidir.

Toplumdaki bazı durumların politika konuları haline gelmemesi için siyasiler taktik geliştirirler. Karar vermeme, etkili bireyler veya grupların, ya da siyasi sistemin kendisinin, toplumdaki hâkim değerler veya çıkarlara meydan okumaların ortaya çıkmalarını önlemek için işlemesi anlamına gelmektedir.

Karar vericinin değerleri ve çıkarlarına açık veya gizli bir meydan okumanın bastırılması veya bertaraf edilmesiyle sonuçlanan bir karardır. Karar vermeme, mevcut fayda ve ayrıcalık dağılımının değişmesine yönelik bir talebin henüz seslendirilmeden susturulması, ya da ilgili karar verme arenalarına ulaşmadan önce örtülmesi ya da ortadan kaldırılmasıdır.

Eğer tüm bu çabalara rağmen karar vericilere ulaşmışsa, politika süreci içinde yok edilmesidir. Baskın seçkinler, kamuoyunun dikkati ve ilgisine mazhar olması durumunda bir konu hakkında bir şeyler yapılacağından ve çıkarlarının zarar göreceğinden korktukları için açık veya gizli şekilde o konuyu bastırmaya çalışırlar.

Kamu politikalarının sosyo-ekonomik gelişmelerden, farklı toplumsal gruplar arasındaki çıkar ilişkilerinden veya kamusal (halktan) istemlerden ortaya çıktığı söylenebilir. Kamu politikalarına dönüştürülen toplumsal ve kamusal sorunların ortaya çıkışı siyasal sistemlere ve sosyo-ekonomik yapılanma ve gelişmeye göre ülkelerde farklı olabilir.

Sorunsal açıdan bir toplumsal problem, bir temel gereksinim, yokluk veya hoşnutsuzluğa ya da toplumsal huzursuzluğa neden olan bir durum olarak tanımlanabilir. İşsizlik, kamu hizmetlerinin yetersizliği, konut sorunları, eğitim yetersizliği, sağlık hizmeti yetersizliği, gelir düşüklüğü gibi sorunlar gerçekten kamuoyundan yeterli tepkiyi alırsa ve vatandaşlar tarafından çözüm bulunması için gerekli hoşnutsuzluk gösterilirse kamu sorunu haline gelebilirler.

Aslında toplumda birçok sorun vardır. Ancak bu sorunlardan bireyleri harekete geçiren ve çözüm bulunması için hükümete baskı yapılanlar kamu sorunu haline gelebilirler. Rasyonel yaklaşıma göre kamu politikalarının oluşturulmasında ilk olarak bazı zorluklara rağmen sorunun (politika sorunlarının) net ve açık bir tanımının yapılması gerekir. Gerçi bu tanım farklı kesimlerce farklı olarak yapılabilir ama bir uzlaşma noktasına ulaşılması yararlı olur.

Kaynakça

- Ata, B. (2007). Atatürk eğitim ve altruizm. N. Güngör (Ed.) Cumhuriyetin ilk yıllarından günümüze dil, kültür, eğitim içinde (s. 183-201). Ankara: G.Ü. İletişim Fakültesi.
- Bardach, E. (2000). A practical guide for policy analysis: The eightfold path to more effective problem solving. New York: Chatham House.
- Bayırbağ, M. K. (2013). Kamu politikası analizi için bir çerçeve. M. Yıldız & M. Z. Sobacı (Der.), Kamu politikası, kuram ve uygulama (1. Baskı). (s. 44-65). Ankara: Adres.
- Çağlar, M. & Reis, O. (2007). Eğitimde paradigmlar dönüşümler sürecinde çağdaş ve küyereel eğitim planlaması (1. Baskı). Ankara: Pegem A.
- Demir, F. (2011). Kamu politikası ve politika analizi çalışmalarının teorik çerçevesi. Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 30, 107-120.
- Demirtaş, B. (2008). Atatürk döneminde eğitim alanında yaşanan gelişmeler. Akademik Bakış Dergisi, 1(2), 155-176.
- Erzan, A. (2005). Eğitim Yönetimi Sistemleri Günce, 32, 4–8. Avrupa Birliği-Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.
- Fischer, F. (1996). Evaluating public. New York: Prentice Hall.
- Huang, Z., Wang, T. & Li, X. (2015) The political dynamics of educational changes in China. Avrupa Birliği-Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.
- Kuş, E. (2003). Nicel-nitel araştırma teknikleri: Sosyal bilimlerde araştırma teknikleri nicel mi? Nitel mi? Ankara: Anı.
- Odabaşı, F. (2013). Algıları ve Bilgiyi Özümseneyici Bireyler. Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.
- Rizvi, F. & Lingard, B. (2010). Globalizing education policy. New York: Routledge. Sabatier, P. (1986). Top-down and Bottom-up Approaches to Implementation Research: A Critical Analysis and Suggested Synthesis. Journal of Public Policy, 6 (1), 21–48.

Eğitim Aktivite Uygulamalarının Pratik Evrimi

Sezgin, İ. (2019). 2019 yılında Türk milli eğitimi ve yönetimi ulusal sempozyumu. Ankara: Öğretmen Hüseyin Hüsnü Tekişik Eğitim, Araştırma, Geliştirme Vakfı.

Şimşek, H. (2013). OECD 2013 eğitim göstergeleri raporu: Ne ekersen onu biçersin. Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.

Toksöz, F. (2004). Assessment of public administration in Turkey. Retrieved from UNPAN Avrupa Birliği-Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.